

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122013804
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122013804.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Emila Dubňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.02.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 17.10.2023, sp. zn. 1T/94/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 17.10.2023, sp. zn. 1T/94/2022 súd podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku obžalovaného A. B. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov č. 2Pv/530/22/7707-31 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 03.09.2022 približne o 02:45 hod. v C. na ulici D. E. v areáli futbalového štadióna v blízkosti drevenej športovej haly udrel drevenou palicou do hlavy maloletú F. G., narodenú XX.XX.XXXX, a následne jej z ramena strhol čierny kožený batoh a z miesta činu ušiel,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku, podal odvolanie prokurátor, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 14.12.2023. Namietal, že závery súdu tak, ako sú uvedené v odôvodnení rozsudku, nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že skutok sa mal stať tak, ako je uvedený v obžalobnom návrhu, a že sa ho mal dopustiť obžalovaný. Uvedené preukazuje najmä výpoveď priameho svedka H. I., ktorý o tom, čo mal vidieť, bezprostredne po skutku povedal svedkovi J. D., ktorý to ďalej povedal svedkovi K. K.. Práve uvedené naznačuje, že svedok spontánne, bez iniciatívy polície, či poškodenej, sám prišiel a skutok oznámil. Osoby, ktorým to povedal, sú síce svedkovia nepriami, ale vo svojich výpovediach potvrdili, že svedok H. I. bezprostredne po skutku oznámil, že sa ho mal dopustiť obžalovaný A. B.. Svedok H. I. vypovedal po vznesení obvinenia celkovo trikrát, pričom zakaždým konzistentne vypovedal, že sa skutku mal dopustiť obžalovaný A. B.. Na hlavnom pojednávaní svedok zmenil výpoveď v tom zmysle, že si to na obžalovaného vymyslel, lebo bol v strese. Zároveň uviedol, že skutok nevidel, avšak v nadväznosti na toto tvrdenie nevedel ani vysvetliť prečo, ak skutok nevidel, opustil miesto, kde dovtedy stál a išiel na úplne iné miesto v areáli, kde sa mal konať koncert, oznámiť hliadkarom, že skutok, ktorý síce nevidel, spáchal obžalovaný. Zároveň nevedel ani vysvetliť rozpor, prečo bol v strese. Síce uviedol, že z polície, ale nie je zrejmé, že ak nič nevidel, čo v ňom malo vyvolať stres. Prokuratúra nespochybňuje právo svedka zmeniť výpoveď, avšak táto zmena musí byť dôveryhodne vysvetlená. Nakoľko svedok dôveryhodne nevysvetlil zmenu svojej výpovede, javí sa v tomto kontexte ako účelová, a je potrebné pre ustálenie skutku vychádzať z jeho skorších

výpovedí, kedy si priebeh udalostí najvernejšie pamätá. Podľa výpovede svedka J. D. v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, mu svedok H. I. opakovane povedal, že sa mu rodina A. B. mala pre jeho svedectvo vyhrážať. V tomto kontexte zmenená výpoveď svedka I. v prospech obžalovaného len potvrdzuje, že skutku sa mal skutočne dopustiť obžalovaný, avšak svedok svoju výpoveď zo strachu zmenil. Pokiaľ ide o svedka L. I., ktorý sa podľa súdu sám javí ako podozrivý, tak on nájdený mobil vrátil, navyše, aj po skutku zostal upratovať areál po skončení festivalu, a teda jeho správanie nezodpovedá konaniu páchatel'a, ktorý by sa dôkazu, mobilu, zbavil, alebo ho prinajmenšom neodovzdal polícii. Skutočnosť, že svedkovia si na niektoré okolnosti s odstupom času nespomínajú presne, nie je tým dôvodom, ktorý by v kontexte iných dôkazov zoslaboval podozrenie voči obžalovanému, nakoľko od skutku uplynul dlhší čas. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a uložil Okresnému súdu Prešov, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Prvostupňový súd napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania je preukázané spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, čo vyplýva z výsluchu svedkyne F. G. a svedka L. M.. Predmetná taška s vecami bola po skutku nájdená pri rómskom komunitnom centre, čo vyplýva zo zápisnice o obhliadke miesta činu, ale aj z výpovede svedka N. I.. Z dokazovania však nebolo preukázané, že skutku sa dopustil obžalovaný A. B.. Samotný obžalovaný spáchanie skutku poprel a uviedol, že videl ako tašku zobral L. I., ktorý si ju dal pod mikinu a utekal k bráne, pričom obžalovaný nevidel komu ju zobral. Obžalovaného ako páchatel'a, a to len vo fáze prípravného konania usvedčovali svedkovia H. I. a L. I., ktorí boli jediní priami svedkovia, teda jediné osoby, ktoré mali obžalovaného vidieť skutok spáchať. Na hlavnom pojednávaní obaja popreli svoje výpovede z prípravného konania, keď svedok H. I. uviedol, že obžalovaný to nespáchal, ľutuje, že to na neho povedal, vymyslel si to na neho, bol v strese a vyskočilo mu jeho meno z úst a svedok L. I. je nedôveryhodný, keď jeho výpoveď na pojednávaní je vnútorne rozporná, keď najprv uviedol, že nevidel, že by to spravil obžalovaný, neskôr uviedol, že lúpežku videl, pričom pri odstraňovaní rozporu nevedel reagovať, aby následne uviedol, že obžalovaný pri lúpežke bol, v zmysle toho, že sa stala pri jeho partii, ale nevedel, kto koho udrel palicou, pričom rozpor s prípravným konaním, kde vypovedal na obžalovaného, odstraňoval iba strachom z polície a nemožno vylúčiť, že tak vypovedal preto, aby vyvinil seba. V danom prípade preto nemožno brať výpoveď z hlavného pojednávaní ako usvedčujúcu, pričom ani výpoveď z prípravného konania týchto svedkov a to H. I. a L. I. nemožno pokladať za hodnovernú, a teda usvedčujúcu z nejakej účasti na skutku obžalovaného A. B.. V ďalšom súd v odôvodnení rozsudku poukázal na výpovede svedkov L. I., J. D., H. I. a nezrovnalosti v týchto výpovediach. Vzhľadom na uvedené, nebolo preukázané, že by mal obžalovaný účasť na skutku, súd ho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd po oboznámení sa s odvolaním napadnutým rozsudkom, ako aj obsahom predloženého spisu konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora. Boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Krajský súd sa zároveň stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že ďalšie v obžalobe navrhnuté dôkazy nebolo potrebné vykonať, nakoľko neboli spôsobilé preukázať vinu obžalovaného, keď ostatní svedkovia uvedení v obžalobe nevypovedajú o účasti obžalovaného na skutku a dôkazy za účelom hodnotenia osoby obžalovaného vzhľadom na to, že trest súd neukladal, by boli vykonávané nadbytočne. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd preto považuje tieto skutkové zistenia za správne a zákonné a s nimi sa stotožňuje a keďže okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s jednotlivými dôkazmi, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, vysporiadal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonané dôkazy vo svojom súhrne jednoznačne nepreukazujú, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora, ktorý je kladený za vinu obžalovanému A. B., tento obžalovaný spáchal.

Obžalovaný A. B. spáchanie skutku poprel, pričom z jeho spáchania mal byť usvedčovaný výpoveďou svedka H. I., ktorý v krátkom čase po tom, ako videl poškodenú G. oznámiť lúpež ruksaka hliadke v zložení svedka J. D. a svedka K. K., prišiel k tejto hliadke a svedkovi J. D. mal oznámiť, že skutok mal spáchať A. B., pričom z výpovede svedka J. D. vyplýva, že naozaj mu spáchanie skutku oznámil H. I., ktorý uviedol, že skutok mal spáchať A. B., avšak následne uviedol, že skutok mal spáchať L. I..

Výpoveď svedka H. I. ani krajský súd nepovažuje za dôveryhodnú, nakoľko na hlavnom pojednávaní uviedol, že bol v strese a nevie, prečo to povedal na A., ale on to nespáchal, pričom v prípravnom konaní rozdielne uvádzal, že skutok mal spáchať A. B. a v jednej výpovedi, že ho mal spáchať O. B., pričom nikdy nemal uviesť, že by skutok mal spáchať L. I..

Výpoveď svedka J. D. o tom, že mu mal H. I. uviesť, že mal skutok spáchať najprv A. B. a následne mal H. I. uviesť, že ho mal spáchať L. I., je podporovaná výpoveďou svedka K. K., mestského policajta, ktorý potvrdil, že prišiel za ním J. D., ktorý s ním bol členom hliadky a uviedol, že skutok mal spáchať A. B., čo mu mal povedať H. I., pričom, aj keď si už nepamätal, že malo odznieť aj meno páchatel'a skutku L. I., tak potvrdil, že išiel za L. I. a pýtal sa ho, či niečo so skutkom nemá, čo vyplýva aj z výpovede svedka L. I.. Vo vzťahu k uvedenému krajský súd udáva, že z uvedeného je zrejme, že svedok K. by zrejme za svedkom L. I. nešiel, pokiaľ by nemal vedomosť, že mal mať nejakú účasť na skutku.

K uvedenému je potrebné dodať, že mobilný telefón, ktorý mal byť odcudzený poškodenej G., vydal práve L. I. tvrdiac, že tento mobil našiel pri upratovaní areálu po koncerte, kde si tento zobral domov a vypol ho, lebo si myslel, že si ho bude môcť ponechať, ale nasledujúci deň, keď ho hľadali policajti, tak ho policajtom odovzdal.

Zároveň krajský súd poukazuje na skutočnosť, že ruksak, ktorý mal byť poškodenej odcudzený, v ktorom mala mať peňaženku s hotovosťou vo výške cca 2 eurá, mobilný telefón a hygienické potreby, sa našiel v tráve, za brámkou, v areáli športového ihriska, pričom v tomto sa našli hygienické potreby poškodenej a mobil sa mal nájsť neďaleko v tráve, ktorý mal nájsť L. I.. Je nepravdepodobné, aby páchatel' lúpeže, ktorý odcudzil ruksak poškodenej, z tohto vybral peňaženku, v ktorej mali byť 2 eurá, čiže hotovosť nízkej hodnoty a podstatne hodnotnejší mobil by odhodil do trávy.

Rovnako výpoveď svedka L. I. nie je vierohodná vzhľadom na skutočnosť, že svedok raz udával, že skutok a obžalovaného videl, potom, že ho nevidel, následne, že ho zas videl, pričom skutok popisoval tak, že videl chlapca a dievča ležať na zemi na mieste v blízkosti ihriska, kde bol A. B., O. B. a jeden čo ho volajú L. a O. alebo A. B. doskou udrel jedného z nich ako ležali a A. alebo O. chytil tašku, naťahoval sa o ňu so slečnou a jeden udrel slečnu doskou, keď už stála a jeden z nich zobral tašku pod mikinu a ušli preč. Uvedené je však v rozpore s výpoveďou poškodenej a svedka M., ktorí tvrdili, že v čase, kedy malo dôjsť k lúpeži, stáli a svedok M. mal byť udretý do pleca a svedkyňa poškodená G. do hlavy zozadu. Je potrebné poukázať na to, že výpovede svedka L. I. sú vnútorne rozporné, a to tak medzi tým, čo uviedol na hlavnom pojednávaní a čo uviedol v prípravnom konaní, ako aj medzi jeho výpoveďami v prípravnom konaní navzájom.

Aj keď svedok K. výslovne neuviedol, že by si pamätal, že mu mal J. D. spomínať meno L. I., ktoré mu mal spomenúť H. I., zo skutočnosti, že L. I. zastavil a pýtal sa, či niečo nevie o skutku, vyplýva, že toto meno muselo byť spomenuté.

Vzhľadom na uvedené, s poukazom na skutočnosť, že v konaní neboli produkované dôkazy, ktoré by jednoznačne preukazovali vinu obžalovaného A. B., krajský súd s poukazom na zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, dospel k záveru, že sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že nebolo dokázané, že skutok kladený za vinu obžalovanému tento spáchal.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam prokurátora, poukazujúc na skutočnosti, ktoré mali vyplynúť z dokazovania a to na výpovede svedka H. I., L. I., J. D., ako aj ďalšie, ktoré mali odôvodňovať vinu

obžalovaného B., krajský súd v súhrne udáva, že s uvedenými výpoveďami sa vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a zákonné, preto odvolanie prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľný

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.